

- orzeczenie, że w konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji skarżący będzie uważany za osobę, której nazwisko nigdy nie było umieszczone w wykazach osób objętych zamrożeniem aktywów i żaden akt lub decyzja Rady nie będzie mógł wymieniać jego nazwiska jako osoby, wobec której zastosowano zamrożenie aktywów;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej kwoty 100.000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego i naprawienia poniesionej przez niego szkody;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, oprócz jej własnych kosztów, również kosztami poniesionymi przez skarżącego, które to koszty należy sprawiedliwi ustalić, z uwzględnieniem sytuacji stron oraz nakładu pracy, którego wymaga prowadzenie takiej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku podstawy prawnej decyzji Rady 2014/49/WPZiB⁽¹⁾, w zakresie w jakim, przytacza powód odmienny niż ten przewidziany w art. 1 decyzji 2011/72/WPZiB⁽²⁾ oraz w zakresie w jakim, w każdym razie, decyzja 2011/72/WPZiB, służąca jej za podstawę prawną, nie jest zgodna z prawem europejskim regulującym sankcje ukierunkowane.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa własności, w zakresie w jakim środki ograniczające zastosowane wobec strony skarżącej stanowią nieuzasadnione ograniczenie jej prawa własności.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/49/WPZiB z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniająca decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 38)

⁽²⁾ Decyzja Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 62)

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2014 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki przeciwko EIT

(Sprawa T-481/14)

(2014/C 351/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg) i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoionion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci E. Siouti i M. Sfyri)

Strona pozwana: Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji o rozstrzygnięciu przetargu, podanej do wiadomości strony skarżącej w piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 r. oraz wszystkich późniejszych powiązanych z nią decyzji strony pozwanej, w tym decyzji o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu oferentowi (która nie została podana do wiadomości skarżących);
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora EIT z dnia 25 kwietnia 2014 r. odmawiającej ujawnienia składu komisji ds. oceny ofert;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżących odszkodowania za utratę możliwości zawarcia kontraktu w ramach przetargu, w wysokości 158 430,40 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami obsługi prawnej, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W zarzucie pierwszym skarżące twierdzą, że strona pozwana pomieszała kryteria wyboru i kryteria udzielenia zamówienia, naruszając tym samym art. 110 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ oraz art. 149 rozporządzenia delegowanego⁽²⁾.
2. W zarzucie drugim skarżące utrzymują, że strona pozwana naruszyła art. 105 i 113 rozporządzenia finansowego oraz art. 138 rozporządzenia delegowanego przez to, że przy ocenie ofert zastosowała nieznane kryteria, które nie zostały ujęte w specyfikacji przetargowej, jak również naruszyła ciążący na niej obowiązek określenia kryteriów udzielenia zamówienia, a także ich relatywnej wagi lub, w stosownym wypadku, nie uszeregowania ich malejąco według znaczenia. Skarżące podnoszą ponadto, że strona pozwana zastosowała arbitralny i niekonsekwentny system oceny, do doprowadziło do zniekształceń i błędów w ocenie.
3. W ramach zarzutu trzeciego skarżące podnoszą, że strona pozwana popełniła kilka oczywistych błędów w ocenie.
4. W zarzucie czwartym skarżące utrzymują, że pozwana naruszyła art. 2 ust. 3 i art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001⁽³⁾, odmawiając ujawnienia składu komisji ds. oceny ofert, podczas gdy informacja ta pozwoliłaby skarżącym upewnić się, czy nie wystąpił konflikt interesów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2014 r. – Sotiropoulou i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-531/14)

(2014/C 351/13)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Leimonia Sotiropoulou (Patras, Grecja) i 63 innych skarżących (przedstawiciel: K. Chrisogonos, dikigoros)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie pozwanej naprawienia w całości szkody finansowej poniesionej przez skarżących w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 maja 2014 r. wskutek niezgodnego z prawem obniżenia ich głównych emerytur na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej przytoczonych powyżej w łącznej wysokości 870 504,11 EUR;
- nakazanie pozwanej wypłacenia w całości na rzecz każdego ze skarżących kwoty 3 000,00 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek niezgodnego z prawem obniżenia ich głównych emerytur na podstawie decyzji Rady Unii Europejskiej przytoczonych powyżej, oraz
- obciążenie pozwanej w całości kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy wniosku, na podstawie art. 268 TFUE, o odszkodowanie za szkody wyrządzone skarżącym w związku z drastycznym obniżeniem ich głównych emerytur na podstawie środków i działań interwencyjnych podjętych w stosunku do systemu emerytalnego w Grecji przewidzianych w decyzjach Rady Unii Europejskiej 2010/320/UE z dnia 8 czerwca 2010 r.⁽¹⁾, 2010/486/UE z dnia 7 września 2010 r.⁽²⁾, 2011/57/UE z dnia 20 grudnia 2010 r.⁽³⁾, 2011/257/UE z dnia 7 marca 2011 r.⁽⁴⁾, 2011/734/UE z dnia 12 lipca 2011 r.⁽⁵⁾, 2011/791/UE z dnia 8 listopada 2011 r.⁽⁶⁾, 2012/211/UE z dnia 13 marca 2012 r.⁽⁷⁾ i 2013/6/UE z dnia 4 grudnia 2012 r.⁽⁸⁾, które to decyzje są ich zdaniem niezgodne z prawem.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty: